

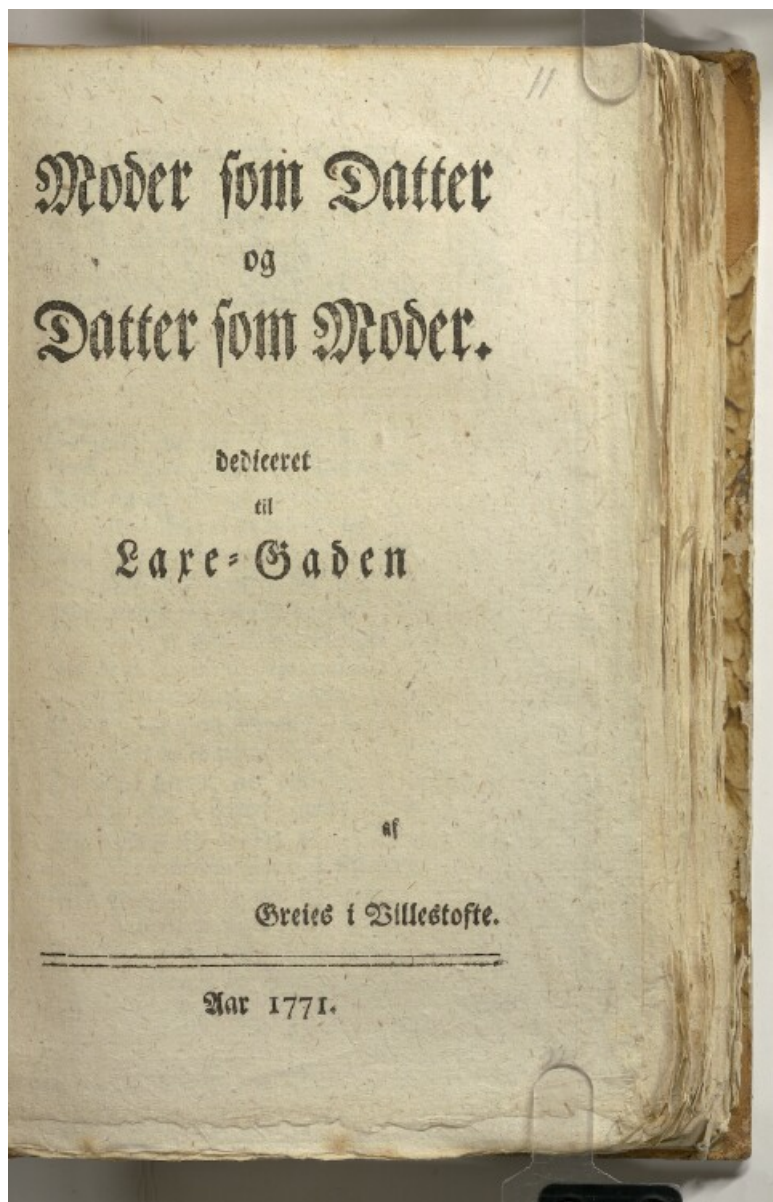
Titel: Moder som Datter og Datter som Moder. dediceret til Laxe.Gaden af Greies i Villestofte.

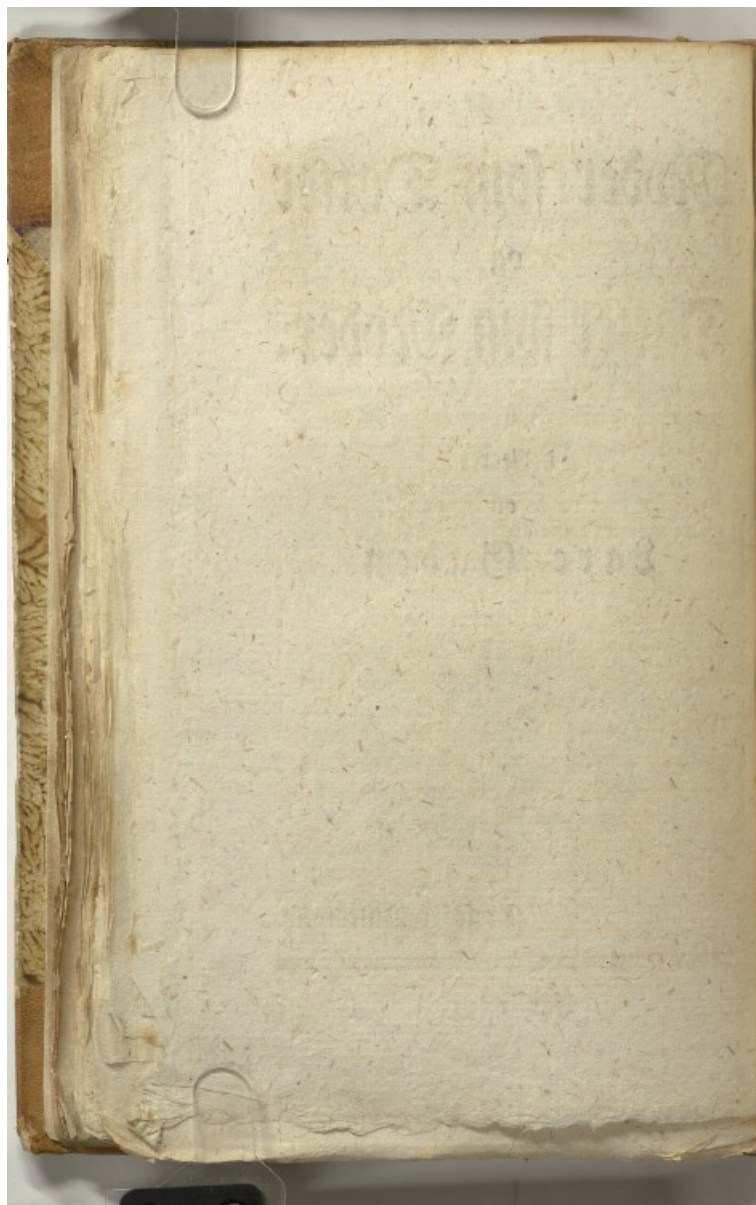
Citation: "Moder som Datter og Datter som Moder. dediceret til Laxe.Gaden af Greies i Villestofte.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 17, ?, 1771*, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-1_017-shoot-workid1_017_011/facsimile.pdf (tilgået 07. december 2021)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 17

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

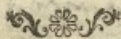

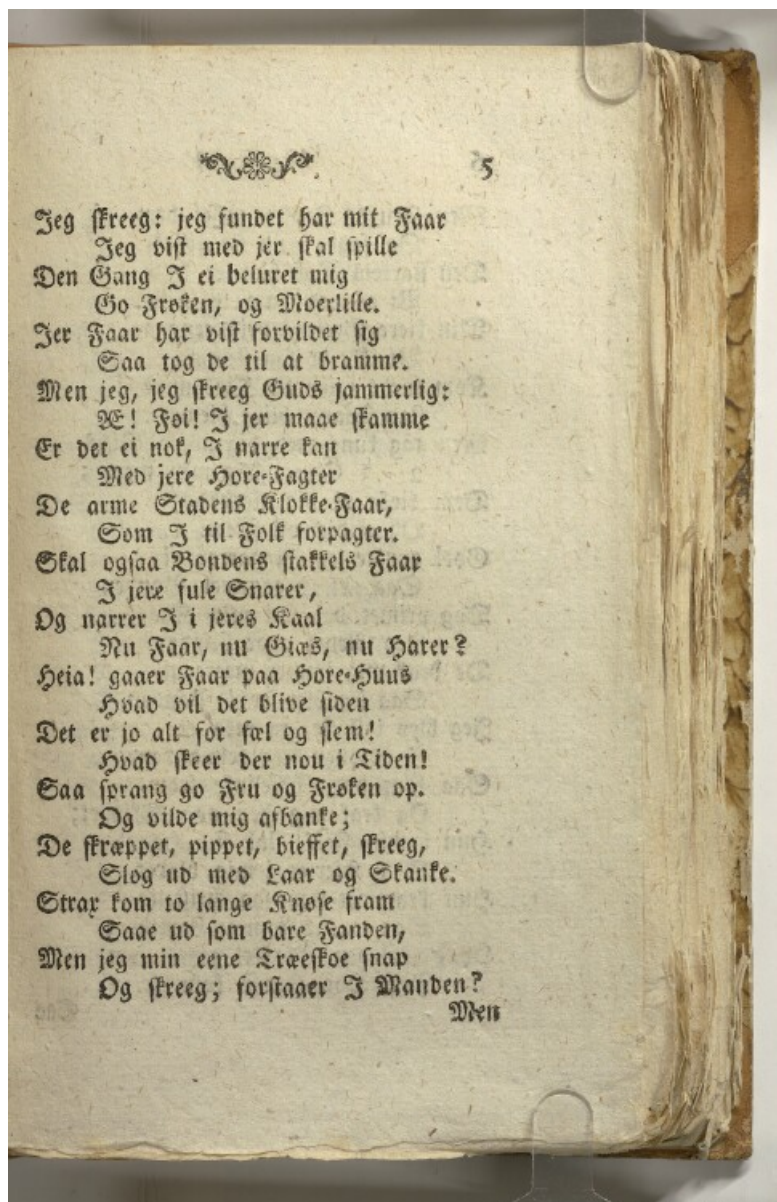
Sandt nok jeg ikke lige til
  Just kiender de Matroner
Som sig at distingvere veed
  Fra Byens brave Koner.
Men Nød og Trang mig nødte til
  De Got-Folk at besøge,
Hvor nødig jeg end vilde det,
  For ei min Sorg forøge.
Jeg kom herind til Kiøbenhavn
  3 · 4re Aar at sælge,
Det eene af dem fra mig løb,
  Det beste til at vælge.
Det bissæt her og der omkring
  Tilside i Lare-Gaden;
Jeg frngter for at søge et
  Saa farlig Stød i Staden.
Men strax jeg tænkte ligesrem:
  Lad følge hvad der følger
Jeg dem qvid juris lære skal
  Saa fremt de Aaret følger.

Saa

Saa kom jeg til Moer * * ind,
Dg sagde: hvor er Faaret?
Jeg veed, I nok forstaaer den Kunst
Alt klappe Folk paa Laaret.
Men har I narret mangt et Faar
Mit Faar jeg dog vil have.
Skal det end kofse mig en Laar
Dg i min Lomme grave.
Saa toeg jeg til og raaget om
I Stuer og i Kamre.
Jeg leeder om min egen Ting,
Dg ei med jer vil klamre.
Men Hillemand! jeg fandt et Pat,
Forgylt i alle Ender.
Jeg raabte: Hei! er i mit Faar?
Min egen Ting jeg kiender.
Saa trak jeg Mose Potiphar
Dg Dalila af Sengen;
Men stroy jeg mærkte, at jeg slog
Maaskee for stærk paa Strengen.
Saa kom jeg noget længer frem
Ind udi en Dagstue
Der traf jeg to med hoie Top,
En Broken og en Frue.
Jeg saae et mahlet Skiermbret
Der kieg hiem om saa sagte;
Der stod mit Faar heel hierteklent,
Dg paa sin Skiebne smagte.

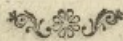
Jeg

✻

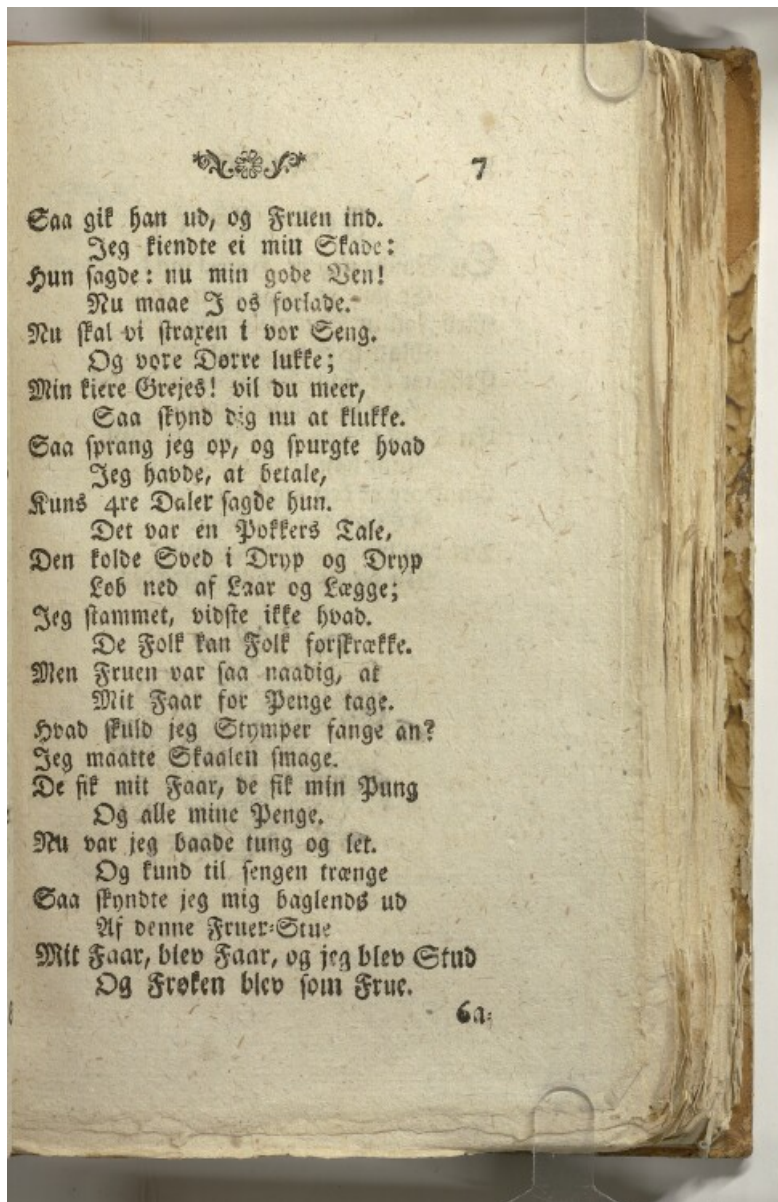
5

Jeg skreeg: jeg fundet har mit Faar
Jeg vist med jer skal spille
Den Gang I ei beluret mig
Go Froken, og Moerlille.
Jer Faar har vist forbildet sig
Saa tog de til at bramme.
Men jeg, jeg skreeg Guds jammerlig:
E! Foi! I jer maae skamme
Er det ei nok, I narre kan
Med jere Hore-Fagter
De arme Stadens Klokke-Faar,
Som I til Folk forpagter.
Skal ogsaa Bondens stakkels Faar
I jere sule Snarer,
Og narrer I i jeres Kaal
Nu Faar, nu Gies, nu Harer?
Heia! gaaer Faar paa Hore-Huus
Hvad vil det blive siden
Det er jo alt for fæl og slem!
Hvad skeer der nou i Liden!
Saa sprang go Fru og Froken op.
Og vilde mig afbanke;
De skræppet, pippet, bieffet, skreeg,
Slog ud med Laar og Skanke.
Strax kom to lange Knose fram
Saae ud som bare Fanden,
Men jeg min eene Træeskoe snap
Og skreeg; forstaaer I Manden?
Men

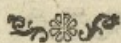
Men Fru og Froken tyffet dem,
Og sagde: nu tie stille!
Den stakkels Dof han er fuld
Vi os ved ham vil stille.
Min fiere Greies! drik eengang
Vi ikke er saa slemme.
Kom snart igjen til Kiøbenhavn!
Lad Faaret blive hjemme.
Men tog Luns med dig nogle Glas
2 = 3 Snees Eg med meere;
Dem kiøbe vi dig gierne af
Og ei dig vil fiere.
Got! tænkte jeg, I narrer ei
Saa let en gammel Bonde;
Dog primet det ubi min Krop,
Jeg blev i gode Lunde,
De drak mig immer meere til
Saa jeg blev or i Panden.
Jeg blev i Lyfte, og med et
I Stoven blev selv-anden.
Saa kom vor Risseliske from,
Og trak mig hen paa Skibet;
Hun i min Fikke stal sin Haand
Saa Hjertet i mig blodet.
Hun krammet mig saa kristelig
Saa jeg fik tomme Lommer;
Hvad skal den Stakkels giøre, som
Paa Hore-Huuse kommer.

Saa

Saa gik han ud, og Fruen ind.
Jeg kiendte ei mit Skade:
Hun sagde: nu min gode Ven!
Nu maae I os forlade.
Nu skal vi straxen i vor Seng.
Og vore Dørre lukke;
Min kiere Grejes! vil du meer,
Saa skynd dig nu at flukke.
Saa sprang jeg op, og spurgte hvad
Jeg havde, at betale,
Kuns 4re Daler sagde hun.
Det var en Pokkers Tale,
Den folde Svøb i Dryp og Dryp
Løb ned af Laar og Lægge;
Jeg stammet, vidste ikke hvad.
De Folk kan Folk forstrække.
Men Fruen var saa naadig, at
Mit Faar for Penge tage.
Hvad skuld jeg Stumper fange an?
Jeg maatte Skaalen smage.
De fik mit Faar, de fik min Pung
Og alle mine Penge.
Nu var jeg baade tung og let.
Og kund til fengen trænge
Saa skyndte jeg mig baglends ud
Af denne Fruer: Stue
Mit Faar, blev Faar, og jeg blev Stud
Og Froken blev som Frue.

Fabel Lære.

En Bonde paa et Hore-Huns
Er som et Faar blant Ulve
Med Folk af Vadmeles Bonitet
Man feier kuns om gulve.
Et Faar er Faar bag Stjern-Bret
Som udi Faare-Huset.
En Bonde dum, men dobbelt dum,
Naar han er bleven rujet.
En Hore er den anden lig
I Sind om ei i Klæder
Det kan hver lære nu af mig,
Nu da min Lomme græder.

